

שמוכרח להם לצורך קיומם (רמ"ק) **וְאִשְׁתַּכַּח פְּלֵא חֵד בְּלֵא פְרוּרָא.**

ואז נמצאים כל העולמות כולם ביחד בלא שום פירוד.

כתוב בפסוק זה קרבן אהרן מכיון שמקריב הכהן את הז"א אל המלכות

וְאִי תִימָא, אִמָּאֵי לָא כְּתִיב זֹאת קֶרְבֵּן, ואם תאמר שהרי

התכלית של עבודת אהרן היא לקרב את המלכות לז"א ואם כך קשה מדוע לא

כתוב בפסוק זאת קרבן אהרן ע"ש המלכות במקום זה קרבן אהרן **לְקֶרְבָּא זֹאת**

לְאַתְרֵיהּ. בכדי לקרב את המלכות הנקראת זאת למקומה אל ז"א (אור החמה בשם

המהר"ח^ו) **לָאוּ הָכִי,** ומשיב רשב"י שאין הדבר כן שמקריבים את המלכות לז"א

דְּהֵא כְּהֵנָּא מֵעִילָא קָא שָׂרִי לְאִיִּתְאַה זְוִוְנָא לָהּ לְכֻנְסַת

יִשְׂרָאֵל, שהרי הכהן שהוא אחוז במדת החסד, מתחיל מלמעלה דהיינו מהחסד שהוא

למעלה בו"ק ומשם הכהן מתחיל להמשיך את כח הזיווג אל המלכות הנקראת כנסת ישראל

(אור החמה בשם המהר"ח^ו) **עַד דְּמַטִּי לְהֵאֵי זֶה, לְאַזְדְּוִוְנָא בְּזֹאת**

וּלְקֶרְבָּא לִוְן פִּתְרָא. עד שהוא מגיע ליסוד הנקרא זה בכדי להתחבר במלכות

הנקראת זאת ולקרב אותם כאחד **וּבְגִין כִּדְּ פִּתְרָא אִשְׁלִים קֶרְבָּנָא**

וְקָרִיב זְוִוְנָא, ומשום כך הכהן שהוא אחוז בחסד הוא משלים את התקרבותם ואז

הוא מקרב את הזיווג ולכן כתוב בפסוק זה קרבן אהרן מכיון שמקריב הכהן את הז"א אל

המלכות **זְכָאָה חוּלְקִיהוּזִן בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.** והמשיך

רשב"י ואמר אשרי חלקם של הכהנים בעולם הזה ובעולם הבא.

ציון פעמים נקרא בלשון זכר ופעמים בלשון נקבה

רַבִּי חֵיִיא וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֶזְלֵי מֵאוּשָׁא לְטַבְרִיָּה, אָמַר

רַבִּי חֵיִיא, רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים מאושא לטבריה, שאל רבי חייא

את רבי יוסי **פְּתִיב** (תהלים קלב) **כִּי בַחַר יְיָ בְּצִיּוֹן וְגו'.** זאת

מְנוּחָתִי וְגו', לְזַמְנֵינָא קָרְאֵן לְהַאי חַבְרֵיָּא כְּלָהּ דְּכוּרָא,

בְּגֵינָא דְּאִיהוּ (ס"א דְּצִיּוֹן אִיהוּ) **רַחֲמֵי.** הרי כתוב בפסוק כי בחר ה' בציון וכו'

זאת מנוחתי וכו' וקשה שהרי לפעמים קוראים החברים לציון בלשון זכר בגלל שציון שהוא

היסוד יש בו את טיפת החסד שהוא רחמים ולכן הוא נקרא בלשון זכר (מק"מ) **וְהִכָּא**

קָרָא נּוֹקְבָא קָרָא לִיהּ. ואילו כאן הפסוק קורא לציון שהוא היסוד זאת

מנוחתי שהיא לשון נקבה, וקשה דלפי"ז הפסוק מדבר על המלכות שנקראת זאת ולא על

ציון שהוא היסוד שנקרא זה כי היה צריך לכתוב זה מנוחתי (אור החמה בשם המהרר"ו).

היסוד זכר וכדי להורות שהמלכות נכללת ביסוד הפסוק קורא לציון בלשון

נקבה

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הָכֵי שְׁמִיעַ לִי מִבּוֹצִינָא קְדִישָׁא, (אָבֵל)

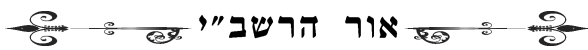
אמר רבי יוסי לרבי חייא שכך שמעתי מהמאור הקדוש רשב"י שציון הוא היסוד

שהוא זכר (רמ"ק) **בְּשַׁעֲתָא דְּזוּינָא אֶזְדוּוּג בְּחָדָא,** כי בשעה שזו"ן

מזדווגים כאחד ע"י היסוד (רמ"ק) **לְאַחֲזָאָה דְּהָא נּוֹקְבָא אֶתְכַלִּילַת**

בֵּיהּ בְּכֻלָּא חָדָא, בכדי להראות שהמלכות שהיא נקבה נכללת עם היסוד

בכלל אחד **אתְקַרִי נֹקְבָא בְשֵׁמָא** [מא] (דְדְכוּרָא), ולכן נקרא היסוד בלשון נקבה להורות שהמלכות כלולה עימו בשמה (רמ"ק) **דְהָא כְדִין** כי אז בשעת הזיווג **בְרַכָּאן דְמִטְרוֹנִיתָא אֲשֶׁתְּכַחוּ**, הברכות נמצאות במלכות ע"י היסוד **וְלֹא הוּי בָּהּ פְּרִישׁוּתָא כְּלָל**. ואין בה שום פרישות והבדלה מהיסוד אלא היא מזומנת לקבל את השפע מהיסוד (רמ"ק) **וְעַל דָּא לְמוֹשֵׁב לוֹ פְתִיב**. ולכן כתוב בפסוק אוה למושב לו דהיינו שהו"א הנקרא הו"י"ה בחר במלכות שתהיה בית מושבו (מק"מ) **וְכִתִּיב כִּי בָחַר יְיָ בְּצִיּוֹן, בְּצִיּוֹן דִּי יִקָּא, בְּתַהוּא דְאִית בְּגִיּוּיָה דְשָׂרְיָא בֵיהּ, וְלֹא כְתִיב לְצִיּוֹן**. ולכן כתוב בפסוק כי בחר ה' בציון ומדייק רשב"י בדיוק כתוב בציון באות ב' שפירושו שבחר ה' במי שנמצא ביסוד ובאותו מי ששורה בתוכו דהיינו במלכות (רמ"ק) ולכן לא כתוב בפסוק לציון באות ל' שפירושו רק לציון שהוא היסוד ולא למלכות אלא כתוב בציון עם אות ב' לומר שבחר ה' בציון שהוא היסוד כאשר המלכות כלולה בתוכו (רמ"ק) **וְכָלְא חַד, בֵּין דְקָרָא לְהָאִי בְשֵׁמָא דְדְכוּרָא, וּבֵין דְקָרָא לְהָאִי בְשֵׁמָא דְנֹקְבָא** והכל הוא ענין אחד בין שהפסוק קורא לציון בלשון זכר ובין שהפסוק קורא לציון בלשון נקבה **כְּלָא חַד וּבְדִרְגָּא חַד קַיִימִין**. והכל אחד ובמדרגה אחת הם עומדים, דהיינו שהיסוד תמיד הוא זכר אלא כדי להורות שהמלכות היא כלולה ביסוד אז לכן הפסוק קורא לציון גם בלשון נקבה (אור החמה בשם מהרח"ו).

אור הרשב"י

[מא] גירסת הרמ"ק אתקרי נוקבא דהא כדִין ברכאן.

הלימוד היומי

לע"נ מרים שמחה בת ברכה ע"ה

כמו שהמלכות תלויה ביסוד כך היסוד תלוי במלכות

(פתח רבי יוסי ואמר), **וְעַל דָּא כְּתִיב**, (תהלים פז) **וּלְצִיּוֹן יֵאמֹר** ולכן על

היסוד שהוא ציון כתוב בפסוק ולציון יאמר **אִישׁ וְאִישׁ יוֹלֵד בְּה. חַד**

לְדִינָא, וְחַד לְרַחֲמֵי. שעל היסוד נאמר איש ואיש יולד בה, ומש"כ שתי פעמים

איש בפסוק פירושו אחד כנגד הדין שהיא המלכות ואחד כנגד הז"א שהוא רחמים (מק"מ)

כַּד מְזַדְדוּנֵי כַּחְדָּא בְּזוּנְנָא חַד, כְּדִין צִיּוֹן אֶקְרִי, וזה כאשר

מזדווגים זו"ן כאחד בחיבור אחד אז נקרא היסוד ציון ולפי"ז פירוש הפסוק שכאשר יהיה

יחוד זו"ן יאמר לציון שהוא היסוד איש ואיש יולד בה שז"א והמלכות יתקנו ויתיחדו ע"י

היסוד (ע"פ המק"מ) **וְצִיּוֹן יִירוּשָׁלַיִם** [מב] **אֲשֶׁת־מוֹדַע,** וציון שהוא היסוד

ניכר ונודע ע"י ירושלים שהיא המלכות דהיינו שא"א להשיג את היסוד אלא ע"י המלכות

הנקראת ירושלים (רמ"ק) **וְאֲשֶׁת־כַּח דְּדָא בְּדָא תְּלִיָּא** ונמצא שבזיווגם

היסוד נמצא במלכות (רמ"ק) והם תלויים זה בזה שכמו שהמלכות תלויה ביסוד כך היסוד

תלוי במלכות כי אין לו גילוי אלא ע"י המלכות ולכן אין היסוד נקרא בלשון ציון אלא ע"י

המלכות שאז הוא מצוי וניכר (רמ"ק).

אור הרשב"י

[מב] גירסת הרמ"ק והמק"מ בירושלים.

הלימוד היומי

לע"נ מרים שמחה בת ברכה ע"ה